

Αναίρεση που άσκησε την 14η Ιουλίου 2022 η ΟΥ κατά της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου (Ένατο τμήμα) που εκδόθηκε την 4η Μαΐου 2022 στην υπόθεση T-384/20, ΟΥ κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-479/22 P)

(2022/C 340/32)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: ΟΥ (Ι. Κτενίδης, δικηγόρος)

Αντίδικος στην αναιρετική διαδικασία: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Αίτημα αναίρεσης: η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου (Ένατο τμήμα) της 4ης Μαΐου 2022, στην υπόθεση T-384/20, ΟΥ κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής (ECLI:EU:T:2022:273)

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- Να αναίρει την ανααιρεσιβάλλομενη απόφαση στο σύνολό της.
- Να αποφανθεί οριστικώς επί της διαφοράς.
- Να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα τόσο της αναιρετικής διαδικασίας, όσο και της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αναίρεσης, η ανααιρεσείουσα προβάλλει τους ακόλουθους τρεις λόγους:

1. **Πρώτος λόγος:** Εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 3 σημείο 1 του Κανονισμού 2018/1725 ⁽¹⁾ όσον αφορά, αφενός, την έννοια του «ταυτοποιήσιμου» φυσικού προσώπου και, αφετέρου, την έννοια των μέσων που είναι ευλόγως πιθανό ότι θα χρησιμοποιηθούν για την ταυτοποίηση του φυσικού προσώπου, καθώς και παραμόρφωση αποδεικτικού στοιχείου σχετικού με την ταυτοποίηση της ανααιρεσείουσας από συγκεκριμένο πρόσωπο.
2. **Δεύτερος λόγος:** Εσφαλμένη ερμηνεία των άρθρων 9 παρ. 1 του Κανονισμού 883/2013 ⁽²⁾ και 48 παρ. 1 του Χάρτη, σε συνδυασμό με το άρθρο 6 παρ. 2 της ΕΣΔΑ, όσον αφορά το εύρος του τεκμηρίου αθωότητας.
3. **Τρίτος λόγος:** Παραμόρφωση αποδεικτικού στοιχείου σχετικού με την προσβολή του κατά το άρθρο 41 του Χάρτη δικαιώματος χρηστής διοίκησης.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΕ) 2018/1725 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Οκτωβρίου 2018, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης και την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών, και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 45/2001 και της απόφασης αριθ. 1247/2002/ΕΚ (Κείμενο που παρουσιάζει ενδιαφέρον για τον ΕΟΧ.), *ΕΕ* 2018, L 295, σ. 39.

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΕ, Ευρατόμ) αριθ. 883/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Σεπτεμβρίου 2013, σχετικά με τις έρευνες που πραγματοποιούνται από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1073/1999 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και του κανονισμού (Ευρατόμ) αριθ. 1074/1999 του Συμβουλίου, *ΕΕ* 2013, L 248, σ. 1.

Αναίρεση που άσκησε στις 22 Ιουλίου 2022 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά της απόφασης που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (έκτο τμήμα) στις 11 Μαΐου 2022 στην υπόθεση T-151/20, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-494/22 P)

(2022/C 340/33)

Γλώσσα διαδικασίας: η τσεχική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: J.-P. Kerpenne, T. Materne, P. Němečková)

Λοιποί διάδικοι στην αναιρετική διαδικασία: Τσεχική Δημοκρατία, Βασίλειο του Βελγίου, Δημοκρατία της Πολωνίας

Αιτήματα

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναρέσει το σημείο 1 του διατακτικού της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της 11ης Μαΐου 2022, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-151/20, EU:T:2022:281),
- να απορρίψει την προσφυγή στην υπόθεση T-151/20 ή, άλλως, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί των αιτιάσεων που δεν έχουν ακόμη εξεταστεί;
- αν το Δικαστήριο εκδώσει οριστική απόφαση στην υπό κρίση υπόθεση, να καταδικάσει την Τσεχική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και του Δικαστηρίου ή, αν αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο, να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει δύο λόγους:

- 1) Ο πρώτος λόγος αφορά πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την ερμηνεία του άρθρου 6, παράγραφος 3, στοιχείο β', και του άρθρου 17, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1150/2000 ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2000, όπως έχει τροποποιηθεί.

Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία του άρθρου 6, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού καθόσον έκρινε ότι η εγγραφή στα λογιστικά βιβλία Β των ποσών που αντιστοιχούν στις βεβαιωθείσες δυνάμει του άρθρου 2 του ίδιου κανονισμού απαιτήσεις ήταν αμιγώς λογιστική πράξη και ότι, επομένως, οι προθεσμίες της εγγραφής αυτής έπρεπε να υπολογιστούν όχι από την ημερομηνία κατά την οποία έπρεπε να βεβαιωθούν οι επίμαχες απαιτήσεις, αλλά από την ημερομηνία κατά την οποία οι απαιτήσεις αυτές πράγματι βεβαιώθηκαν από τις αρμόδιες αρχές της Τσεχικής Δημοκρατίας.

Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε επίσης σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε ότι η Τσεχική Δημοκρατία μπορούσε να επικαλεστεί τη δυνατότητα απαλλαγής από την υποχρέωση καταβολής στην Επιτροπή του επίδικου ποσού βάσει του άρθρου 17, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού (λόγος αναιρέσεως στρεφόμενος κατά των σκέψεων 85 έως 93 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης).

- 2) Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως αφορά πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο και κατά την ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 1, και του άρθρου 17, παράγραφος 1, του κανονισμού 1150/2000, σε συνδυασμό με το άρθρο 217, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 ⁽²⁾ του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, και με το άρθρο 325 ΣΛΕΕ, το οποίο επιβάλλει στα κράτη μέλη να καταπολεμούν την απάτη ή οιαδήποτε άλλη παράνομη δραστηριότητα κατά των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης, καθόσον έκρινε ότι δεν είχε βεβαιώσει εκπροθέσμως τις επίμαχες απαιτήσεις η Τσεχική Δημοκρατία, όταν αρνήθηκε να προβεί στην εν λόγω βεβαίωση τις ημέρες που ακολούθησαν την επιστροφή της εκπροσώπου των τσεχικών τελωνειακών αρχών η οποία συμμετείχε σε αποστολή επιθεώρησης διενεργηθείσα από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) στο Λάος τον Νοέμβριο του 2007 (λόγος αναιρέσεως στρεφόμενος κατά των σκέψεων 94 έως 126 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης).

Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένη εκτίμηση της δυνατότητας εφαρμογής του νομικού πλαισίου, καθόσον το εν λόγω πλαίσιο παρέσχε στην Τσεχική Δημοκρατία τη δυνατότητα να αναμείνει να προσκομίσει η OLAF τα αποδεικτικά στοιχεία που συνελέγησαν κατά τη διάρκεια της αποστολής (και, ως εκ τούτου, να μην εκπληρώσει την υποχρέωση βεβαίωσης απαιτήσης της Ένωσης επί των ιδίων πόρων) εις βάρος των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης. Το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να ερμηνεύσει το εφαρμοστέο δίκαιο της Ένωσης υπό την έννοια ότι η Τσεχική Δημοκρατία ήταν υποχρεωμένη, δυνάμει της αρχής της δέουσας επιμέλειας, να ζητήσει από την OLAF τα αποδεικτικά στοιχεία που συνελέγησαν κατά τη διάρκεια της αποστολής επιθεώρησης αμέσως μετά την επιστροφή της εκπροσώπου της από την αποστολή αυτή, πράγμα που θα της παρείχε τη δυνατότητα να βεβαιώσει απαίτηση της Ένωσης επί των ιδίων πόρων εντός των ημερών που ακολούθησαν την επιστροφή της εκπροσώπου της από την αποστολή επιθεώρησης στο Λάος.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ, Ευρατόμ) 1150/2000 του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2000, για την εφαρμογή της απόφασης 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ 2000, L 130, σ. 1).

⁽²⁾ ΕΕ 1992, L 302, σ. 1.